

KÉHÉLY

Megváltóra várva

2022. 4. szám

A SZENTENDREI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

GAZDAG KARÁCSONYUNK LEHET AZ IDÉN
ÉLETKÉPEK AZ ADVENT IDEJÉN
ISMERD MEG A BIBLIÁT
ÜNNEPI REND

KÖNYVAJÁNLÓ
VERS

Gazdag karácsonyunk lehet az idén

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” 2Kor 8,9.

Gyermekkoromban sok időt töltöttem nagymamámmal, aki ilyenkor az adventi készülődés, sütés-főzés közben sokat mesélt régi idők karácsonyairól. Miközben a konzumszaloncukrot majszoltam, elmesélte, hogyan készített ő maga szaloncukrot babból, dióból, aszalt gyümölcsökből, hogyan csomagolták be az egész évben gyűjtögetett csillogó papírokba vagy egyszerű zsírpapírba. Aztán, mikor már állt a csillogó karácsonyfa, könnyek között emlékezett vissza arra, mikor egy erős, vastagabb botra kötöztek fenyőágakat, és az volt a karácsonyfa. Feldíszítették szépen almával, dióval, más nem nagyon volt. Aztán körülállta a család, és énekeltek: „Krisztus Urunknak áldott születésén...”.

Mi vajon mit mesélünk majd az unokáinknak?

„Annyiféle szaloncukor volt, hogy nem is az ízük alapján választottunk, hanem a csomagolópapír színe miatt. Mert minden évben más-más színű karácsonyfánk volt.”

„Az óriási bevásárlóközpontban napokat töltöttünk el, hogy minden ajándékot meg tudjunk

venni. Óriási volt a tömeg, mindenhol karácsonyi zene szólt. Már nem volt kedvünk énekelni, annyit kellett hallgatni ezeket a dalokat.”

„Megterítettük a nagy asztalt, minden volt rajta, de tényleg minden. De nem ültünk együtt asztalhoz, mert mindenkinek volt saját okostelefonja, tévéje, azt néztük, azzal játszottunk. Egy helyen voltunk, de nem voltunk együtt.”

„Milyen jó, hogy az internet segítségével láthattuk egymást legalább a képernyőn keresztül. Szétszóródott a család, a világ különböző pontjain élünk, de legalább így közösen ünnepelhettünk. Odatettük az asztal végére a gépet, így olyan volt, mintha együtt ettünk volna.”

Régi idők szegény karácsonya és a mai idők gazdagsága áll egymás mellett. Egyik sem jobb vagy rosszabb, mint a másik. Mi mégis inkább a gazdagsághoz vonzódunk, a jóléthez, a csillogó, ragyogó karácsonyhoz, mintha ettől lenne igazi ünnepünk.

Most, 2022-ben sok félelem árnyékolja be adventi készülődésünket. A háború még mindig nem ért véget, az energiaárak miatt aggodalom tölti be a szívünket, és meggondoljuk, hogy milyen szaloncukrot veszünk, ha egyáltalán meg tudjuk vásárolni. Milyen adventünk, milyen karácsonyunk lesz így?

Mintha valamit elfelejtettünk volna... Mesélünk szegénységről, gazdagságról, terített asztról, és hideg radiátorokról. De emlékszünk-e még arra az első karácsonyra, ahol nem volt puha ágy, csak egy jászol, nem volt csillogó karácsonyfa, de ragyogott az ég. Mikor Jézus „gazdag létére szegénnyé lett értünk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk”. Gazdag karácsonyra áhítozunk? Akkor forduljunk Jézushoz, aki azért jött, hogy meggazdagítson. Persze, nem egészen úgy, ahogy mi elképzeljük. Mert hiszen mi is tudjuk, hogy az igazi gazdagság nem a vagyomban van, valahol máshol kell keresnünk. Keresük is mindenhol, ahol nincs. De Isten megszánt minket, elénk áll, és azt mondja: ne keress tovább! Ne hajszold a földi gazdagságot, mert az igazi boldogság nem abban van!

Jézus elhagyta a menny gazdagságát, és megszületett törékeny kisgyermekként egy istállóban. A világ mindenható Ura szegénnyé lesz, nincstelenné. De miért? Miért vállalja az éhezést, a fázást, miért nem királyi pompában él, miért áll szóba leprással, rossz hírű nővel, miért vállal közösséget szegény halászemberekkel? És mi-

ért hagyja, hogy kigúnyolják, megverjék, miért engedi, hogy megöljék? Miért? Miért lesz végtelesen szegénnyé és kiszolgáltatottá a világ Ura?

Hogy miért? Azért, mert mindennél jobban szeret minket az Isten, a legnagyobb vágya, hogy velünk legyen, hogy megajándékozzon, hogy megáldjon. De amíg tele van a kezünk értéktelen kacatjainkkal, amíg tele van a szívünk keserűséggel, aggodalommal, amíg tele van a fejünk megoldási tervekkel, amiből Istent következetesen kihagyjuk, nem tud megajándékozni. Amíg gazdagnak hisszük magunkat, nem lehet rajtunk segíteni. De Jézus eljött, nem várta meg, hogy Hozzá kiáltunk, lehajolt hozzánk.

Kezdjük hát el letenni a kincseinket Jézus lábához, és engedjük, hogy Ő gazdagítson meg, mert Ő az, aki megáld minket mennyei világának minden lelki áldásával (Ef 1,3).

Igen, lehet idén is gazdag a karácsonyunk – Jézussal.

Harmathy Andrásné Ágota
beosztott lelkipásztor

Megváltóra várva - Életképek az advent idején

Kiskoromban gyermeki izgatottsággal és örömmel vártam a karácsonyt. Szerettem feldíszíteni a fát, degeszre enni magam mézeskalács-csal. Hangsúlyozom: a karácsonyt vártam. Mivel nem hívő családban nőttem fel, ezért ekkor még fogalmam sem volt arról, hogy többről is szólhat ez az időszak, mint a formai előkészületekről, családi ebédekről.

Azóta felnőttem és megtértem, ezzel együtt pedig a karácsony fogalma és az azt megelőző advent is átértékelődött bennem. Mindkettő egyaránt stresszes szokott lenni, de a káoszban is ott van Jézus Krisztus, akire igazán figyelünk és várunk kellene ebben az időszakban, aki békességet hoz. Mindennap vívódom kérdésekben

Fotó: Tóth András

magammal, összeütközöm emberekkel, megsebzettem, és dühösen állok meg egy nap végén az Úr előtt. Mégis Ő az, aki megigazít, aki

alázattal fordul felém, mikor én elfutnék előle. A bűneimet magára vette, ezzel pedig megmentett, Megváltóvá lett, és egy életre szóló szövetséget kaptam Tőle. Jézus megszületésével egy olyan életre kaptam elhívást, melyben az öröme és bánatnak egyaránt helye van, de ezeket nem egyedül kell megélnem, hanem az Ő jelenlétében válnak teljessé: „... míg eljutunk mindnyájan a hitnek és Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra ...” (Ef 4,13).

Aladi Lili

Istennel élő, kétgyermekes édesanya vagyok. Válás miatt kettészakadt a családom, amely számomra viszontagságos, embert próbáló, nehéz élethelyzet. Jelenleg egyik gyermekem nem kaphat tőlem elegendő szerető szülői támogatást, jelenlétet, gondoskodást, a testvérek nem élhetik meg egymás szeretetét. Várom, hogy a nehéz családi körülmények enyhüljenek. Ezt a keserves hátteret szeretném az Úr jelenlétével elviselhetőbbé, jobbá tenni gyermekeim számára. Tudom, hogy a reményteljes jövőt csak az Úr hozhatja el nekünk. Imával kelek, imával zárom napjaimat. Várom Isten kegyelmét alázattal, bűnbánattal, remélve, hogy bűneimtől való szabadítás után az isteni gondviselés végtelen hatalma újból erőt ad, és megsegít. Az édesanyám és gyermekeim társaságában várom a Megváltót, várjuk közösen a csodát, újból. Hitem segít

abban, hogy tudjam, a mindenható Isten határtalan szeretete, jósága, hűsége által megkapjuk ezt a várt csodát. Várom Őt úgy, hogy megbotlok, letérek az útról, de tudom, hogy visszaterel. Kegyelemből. Szeretetből. Várom Őt mint szent ajándékot. Várom, mert Tőle kaptam a megváltói kegyelmet, ezt megkapni áldás, egy örök életre szóló ajándék, ami után szent kötelesség tovább haladnom az úton. Amióta megszületett ez a kegyelemmel teli pillanat, azóta benem él, segít a rögös utakon. Az Ő kegyelme, szeretete örök, ebben a szeretetkapcsolatban élek. A küzdelmek, fájdalmak, bűnök után átélni, átérezni a tengernyi áldást, a kegyelmet, maga a földön túli ajándék. Reményteljes, boldog várakozás ez.

Kovács Renáta

Mi, emberek, szeretjük az általunk gondolt tökéleteset látni, gondolni, megvalósítani, megélni. Így vagyok ezzel jómagam is. Még inkább a karácsonyi időszakban. Ami a legnagyobb kihívás az életemben, hogy elfogadjam az életet, úgy, ahogy van. Nehéz az elfogadás lelkével élni. (Fekete Ágnes gondolatával élve 2020.07.09.) Ezt nap mint nap megküzdöm.

Ebből nehezen emelkedik ki a karácsony, de a férjem az, aki ebben meg tudja teremteni a felemelő pillanatot.

Amikor a felkérést megkaptam erre a rövid kis írásra, az első gondolatok ezeket a dalsorokat hozták a szívembe: „... Lesznek majd kérdéseid, Rád tör a kétely, a félelem, Ne hagyd, hogy győzön a kétkedés... .. Nem tévedhetsz el, ha csak benne bízol, erőt ad az Úr, ha döntened kell.”.

Ezeket a dalrészleteket már egy ideje forgatom magamban, és valóban kételyek között vergődöm, sok járul ránk, rám, a családomra azzal, hogy egy olyan ajándékot kaptunk, amire senki nincs felkészülve. Egy értelmi akadályozott kislány életét terelgetjük mi szülők és a testvérek, nagyszülők. Életem minden pillanatában megélem a Megváltóra várást, mert a sok

kiszámíthatatlan esemény és bizonytalanság behálózza mindennapjainkat. Az nagyon bátorító számomra, amikor egy-egy dal megszólít, és a fülemben cseng napokig.

A Megváltóra várás nekem az az út, hogy teljesen át tudjam adni a szívem neki, és közben az Úr akarata járjon át. Persze mindennap elbukom, és ezért azt kérem családomért imádkozva, ugyancsak egy dalrészletet idézve:

„...Vigyél tovább, mint a lábam tudna menni, taníts teljes hittel járni, jelenlétedben élni!”

Pappné Frank-Kiss Judit

Csendes egyedüllét. Soha nem fájó magány. Már kicsi gyerekkoromtól szeretek egyedül lenni, figyelni a természetet, az embereket. Szentendrén élő festőművész vagyok, három felnőtt gyermek édesanyja. Négyévesen édesanyámtól rajztömböt kaptam, mert mindent le akartam rajzolni. A létező világ szépsége annyira magával ragadott, hogy pontos lemásolását tartottam fontosnak. Jó ideje a látványt elvonatkoztatva a környezet keltette belső látomást, érzéseimet, gondolataimat fogalmazom meg képekben.

Bozsó Zsuzsa „Tűz körül II. - Megérkezés” 2022.

Csendes egyedüllét. Mióta vissza tudok emlékezni, volt bennem valami nyugtalanság, válszokat kerestem, de a kérdéseket sem tudtam megfogalmazni. Vonzottak az érdekesnek tűnő ösvények, és nem vettem észre a buktatókat. Így utólag visszatekintve már tisztán látom, hogy botladozásaimnál Jézus fogta a kezem, hogy ne essek túl nagyot, és legyen erőm talpra állni.

Csendes egyedüllét. Befelé, Isten hangjára figyelés. Az alkotói folyamat nélkülözhetetlen, szerves része, mindig megelőzi a tényleges alkotást. Hetekig, hónapokig kavarnak a gondolataim, zajos képek, színek, formák dörömbölnek a fejemben, és egyszer csak érzem, hogy meg kell állnom lecsendesedni, hagyni, hogy Jézus egy érintésével összeálljon a kép.

Megérkezés a festmény címe. Pattogó tűz körül emberek együtt, csendes békeségben. Keresztyéni hitvallásom ez a festmény. Keresztyén testvéreimről, a közösségről, rólam szól, hogy végre hazataláltam, hogy Jézus ott ül velünk a tűz körül a szeretet fényében.

Csendes egyedüllét. Több mint húsz éve vagyok református keresztyén, de igazán ez az év hozta el számomra a valódi hitéletet, felébresztve bennem a közösséghez tartozás belső igényét. Sokáig úgy éreztem, hogy egyedül, csendes magányban gyújtott gyertya melletti imádkozás elég a lelkenek. Igen, ez is kell, erre is szükségem van, hiszen Jézus akkor is ott van velem. Mégis a közösségben hatalmas erő rejlik. Mikor azokkal vagyok együtt, akik ugyan sok mindenben különböznek, egészen más utat járnak be, máshogy gondolkoznak, másként élnek, és mégis a legfontosabb, ami közös, összefog és megtart, hogy Jézus megszületett mindannyiunk szívében.

Bozsó Zsuzsa

Éppen úgy, mint a többi ember, legyek pontosabb: mint minden hívő ember. Tudok a nagy titokról, amikor „csöndesen és váratlanul átölelt az Isten...”. Ám az üdv előízeit sok módon megkaptam már, így 2022 bizonytalan adventjében is tudom, joggal várhatom – azokon a módokon is.

Harag és fenntartások? Előveszem omladozó (még mindig fekete kötéses) Bibliámat, és néhány sor, olykor pár szó után érzem, bekapcsolódtam egy magasabb világ áramkörébe, mely erőt ad, megnyugtat, és szívemet kitakarítja.

Ősz, hulló falevelek - nosztalgia az elmúlt „háromnegyed évszázadom” után. Elnézem a kertben a fák sárgás, piros és lila színeit – milyen gazdag az élet! Szőlőim is megkapták már tápjukat a jövő új tavaszhoz - olyanok ők, mint ha belőlem nőttek volna, hisz mind saját ültetés. A tavaszi metszések meg kell majd válni sok szép vesszőtől – melyik legyen, melyik maradjon...? Kis aszketikus lelki gyakorlat.

November korai sötétjében fölnézek az égre – ahol lakunk, szinte egészében látható. Ismerem a bolygókat, a ködöket, tudom, távcsővel hol találni gömb- és nyitott halmazokat... Az égbolt minden csodája elkápráztat – milyen nagy is vagy, Istenem, ha ekkora a világod! Add újra nekünk a betlehemi csillagot! (A műholdak nyugtalanítanak, tíz percen belül kettő is megy egy nyomvonalon. Ezeket emberek csinálták...)

Napi igénkben olvasom, ami leginkább idősek témája: „Az ő hangja akkor csak a földet rendítette meg, most azonban ezt ígéri: Még egyszer megrendítem nemcsak a földet, hanem az eget is. A »még egyszer« pedig azok megváltoztatását jelenti, amelyek mint teremtett dolgok megrendülhetnek, hogy megmaradjanak a megrendíthetetlenek... A mi Istenünk megemésztő tűz.” (Zsid 12,26-29) Az égszakadás-földindulás, amiről itt szó van, nekünk embereknek a közeledő testi elmúlás - az élet sűrűjében járókat persze nem vagy alig-alig érinti. Idei adventem annak bizonyosságával telt meg, éspedig pontosan a fenti ige által, hogy a végső „tisztító tűzben” is

megmaradnak belőlem a megrendíthetetlenek – vagyis mindaz, amit Krisztusban kaptam, Tőle elfogadtam és komolyan is vettem. Mert azok mind az Övéi - s Ő meg is tudja őrizni azokat „*ama napra.*” (2Tim 1,12)

A családi összejövetel, a terített asztal s az unokák mosolya ünnepi ráadás – még gondolata is örömmel tölt el a rövidülő-sötétülő nap-palok idején. „*Ez igen szép ajándék, mit az Isten enged / Az őbenne hívőknek, akiket ő szeret. / És végre te meglátod fiadnak fiait / A Sionnak csudálad nagy szép békességit.*” (Zsolt 128,3)

Ilyen összetett, „sokféle” hát, ahogyan Megváltónkra várok – s tudom, el is jön majd jóságával mindezekben.

**P. Tóth Béla
ny. lelkipásztor**

Ismerd meg a Bibliát!

Egyszer találtam egy kiránduláson egy szajkó-tollat az erdőben. Gyönyörű, lenyűgöző, élénk kék színű tollat. Igés kártyát csináltam belőle, odaragasztottam a 91. zsoltár mellé: „*Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége.*” Aztán, mert olyan szép volt a tartalom is és a forma is, odaadtam valakinek, aki fontos volt nekem. Sokan nyitják ki a Bibliát olyan elvárással, mint ez a kis kártya: valami szépet, valami testet-lelket melengetőt, valami személyes üzenetet szeretnék kapni Istentől! Igen, a Biblia tud ilyen lenni! Különösen, ha nem a legelején kezdjük olvasni...

Mert aki előről elkezd olvasni, az nagyon hamar felkavaró részekbe botlik; nem a szépség befogadásával lesz dolga, hanem felkavaró kérdésekkel:

Hogy kerül oda a kígyó az Édenkertbe? Honnan lesz felesége Káinnak? Hogy élhetett Matuzsálem matuzsálemi kort, azaz 965 évet? Miért keményíti meg Isten a fáraó szívét – mert az ember csak egy sakkfigura a kezében? Miért rendeli el Isten a kánaáni népek kiirtását? Hogy lehet az ember olyan embertelen, és erkölcsileg érzéketlen, mint megannyi bibliai hős? ...

Van, aki becsukja és félreteszi ezek után a Bibliát. Van, aki átugorja ezeket a részeket, mintha nem is léteznének, és a csak a „szép és jó és fel-emelő” részeit olvassa, leginkább az Újszövetséget, de annak is csak válogatott részeit.

Pedig a Biblia nem lélekmelengető idézetek antológiája, hanem az Élet könyve - ahogy mondani szoktuk. Néha felemelő, megnyugtató, békét és reményt adó vigasztalás; néha pedig elborzasztó és nyugtalanító, mert leplezetlenül tárja fel az élet kegyetlenségét, az ember romlottsá-

gát és az ítélet valóságát. A Biblia nem könnyű olvasmány. Minél több alkalmán vagyunk túl az Ismerd meg a Bibliát sorozatnak, annál erősebb bennem a meggyőződés: jó, hogy belevágtunk a közös bibliaolvasásba!

Jó, hogy belevágtunk: mert ami igazán izgalmassá teszi a Biblia olvasását, az nem az információgyűjtés, az ismereteink bővítése, hanem a párbeszéd egy „más hanggal”. A Biblia nem a mi korunkban, nem a mi kultúránk közhelyeihez, általánosan elfogadott kommunikációs és erkölcsi normáihoz igazítva íródott. Más. És ez megdöbbsent, kérdéseket szül, mindannak az átgondolására késztet, amit mi igazságként, normaként magától értetődőnek, jónak vagy rossznak tartunk. Ráadásul nem is csak más, hanem

szent is. Tekintéllyel bír, amire ha rákérdezzünk is, amit ha megkérdőjeleznénk is, tudjuk, hogy alázattal és imádsággal olvasva adja csak magát nekünk. Nem a Bibliának kell megállnia a mi igazságaink mérlegén, hanem nekünk kell megmértenünk a Biblia igazsága által.

Mennyivel több ez, mint ismeretgyűjtés! Kevés radikálisabb és szükségesebb dolgot tudok elképzelni, mint a bibliaolvasást.

Az is jó, hogy együtt vágtunk bele: fiatalok, középkorúak és idősek, régóta templomba járók és frissen konfirmáltak, képzettek és a Bibliát először olvasók. Sokat ad ez a sokszínűség: meggazdagít. Sokat ad annak a megtapasztalása, hogy „egymás hite által épülünk”, hogy együtt és egymással beszélgetve formálódunk, hogy kimondhatom a kérdéseimet, a bizonytalanságomat, az értetlenségemet – és erre a többiekől még választ is kaphatok!

Fotó: Tóth András

Igen, bár válasz nem mindig adatik. Sokszor inkább a kérdés változik meg. Vagy azzal szembeesülünk, hogy nincs meg ugyan a válasz, de annyi világosság azért van, hogy a következő lépést meg tudjuk tenni a jó irányba. Hétről hétre átéljük, hogy mennyire emberi Isten szava! Hiába íródott 66 részletben (azaz könyvenként), más nyelveken, más kultúrákban, évezredekkel ezelőtt, mégis azonnal parázs beszélgetés kerekedik egy-egy rész értelmezése kapcsán – vagyis közünk van hozzá, rólunk szól, tétje van a megértésnek. Miért olyan fontos nekünk embereknek, hogy értsük is az életet, és ne csak éljük? Miért olyan fontos, hogy legyen értelme és célja az életnek? Miért olyan elviselhetetlen a bizonytalanság? Ismer minket az Úr, tudja, hogy szükségünk van a szavára, úgy is mint kijelentés, útmutatás, és úgy is mint valóságos személy, társ, Megváltó Jézus Krisztus. „Az ige testté lett, közöttünk lakott... „ (Jn 1,14)

Hétről-hétre együtt olvasva a Bibliát, lassan kezdjük látni Isten tervét. Azt, hogy a Biblia nemcsak egy ókori könyvgyűjtemény, hanem a világunk igaz története. Minden sokszínűsége ellenére egy nagy történet, amiben mindennek megvan a maga helye és szerepe - beleértve magunkat is. Kezdjük érteni, hogy milyen szoros a belső összefüggés az Ó- és az Újszövetség között: az Ó kéri az Újat, az Új pedig csak az

Ó felől válik érthetővé. Nem választható szét a kettő, ahogy nem állítható szembe az Ószövetség Istene sem Jézussal. Igen, van különbség a Biblia két fele között, de mai kommersz példával élve, ha az Újszövetség olyan, mint egy karácsonyi hógömb Jézussal, Józseffel, Máriával és a betlehemi istállóval, akkor az Ószövetség olyan, mint annak a tartója: miközben szilárdan a helyén tarja a gömböt, önmaga mégis egy nyitott kráter, pontosan kirajzolja annak a hiányát, amivel egészzé, teljes egységgé lesz majd.

Ahogy az Ószövetség negatívban kirajzolja a megváltó személyét és a megváltást, úgy kéri a mi világunk és életünk is a Megváltó eljövételét, a Megváltás teljességét. Épp, mert már eljött, mert már felismertük Jézusban az Urat, sürgetjük eljövételét, az új eget és az új földet, ahol nincs rossz, nincs gonosz, nincs bűn és halál. De addig is, igéje köré gyűlünk, és kérjük Szentlelkét, hogy jobban ismerhessük Őt, hogy megéljük a közösséget már most Vele és egymással, hogy megmaradjunk a hitben, hogy betölthessük küldetésünket a világban!

Harmathy András
lelkipásztor

Ünnepi alkalmaink:

december 21., szerda	19 óra	Úrvacsorai előkészítő
december 24., szombat	15 óra	Gyülekezeti gyertyagyújtás
december 25., vasárnap	8 és 10 óra	Úrvacsorás istentisztelet
december 26., hétfő	10 óra	Úrvacsorás istentisztelet
december 31., szombat	18 óra	Óévi istentisztelet
január 1., vasárnap	10 óra	Újévi istentisztelet

Könyvajánló

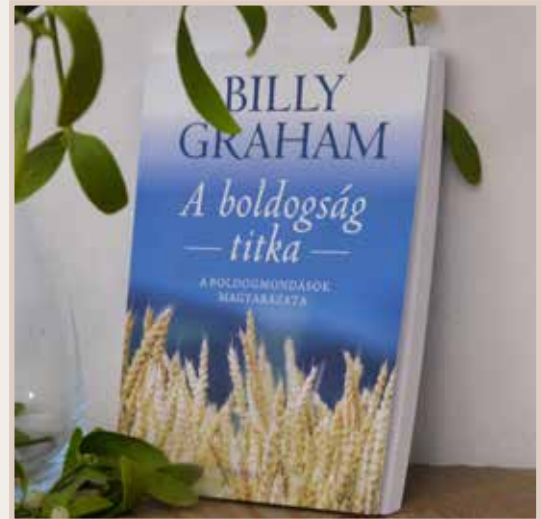
Billy Graham: A boldogság titka - A boldogmondások magyarázata

A boldogság, mint valódi érték, „nem függ a sikertől vagy a bukástól, mélyen gyökerezik a lelkünkben, és belső megnyugvást, békét ad...” – írja a szerző a bevezetőben. A 2-9. fejezetekben az író a boldogmondások szójelentéseinek mélyreható ismertetése mellett történelmi és mindennapjaink eseményein, történeteinek keresztül magyarázza az igét. A boldogmondások megértésével megjárjuk a mélységeket, amikor a lelki nyomorúságunkkal szembesít, és repülünk a magasságokba, amikor rámutat arra, hogyan élhetjük meg Jézus Krisztus áldozata és az Úr kegyelme által életünkben Isten áldását. A kegyelem témaköréhez idézi a szerző Shakespeare sorait a Velencei kalmárból:

„A kegyelem kényszerről mit se' tud;
Az, mint az ég szelíd esője, hull
Alá a földre: s kétszer áldva van, -
Megáldja azt, ki ád, - és azt, ki vesz.
Hatalmasokban leghatalmasabb;”

Lezárásképpen a napjainkban népszerű boldogságkeresés helyett a szerző Jézusra mutat: „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadatnak

majd nektek.”. (Mt 6,33) A könyv olvasásakor megértettem, hogy fel kell ismernünk a lelki éhséget és szomjúságot, mind magunkban, mind

Fotó: Tóth András

másokban, hogy a Szentlélek ereje által nyitott szívvel megtaláljuk az igazi boldogságot, ami a legnagyobb ajándék „...Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”. (Róm 6,23)

Somogyi Melinda

Vers

Szabolcska Mihály: Adventi ének

Szállj, szállj magasra, szíveink reménye
Vezess el minket Jézusunk elébe,
Ragyogj előttünk fénynek oszlopával:
Szent biztatással.
Hogy jó az Isten, ráüt a viharra,
Vidám szivárványt sző a borulatra;
Igéje napfény, az ragyog felettünk,
Mitfélne lelkünk?
Óh jó az Isten, a mi sziklavárunk,
Nem tart soká már bűnben bujdosásunk.
Az ígéretnék földjére érkezünk,
Jézus az nekünk.
Ő lesz a váltság élet-birodalma;
Változz' öröme szívünk aggodalma.
Az elhagyottnak lesz már pártfogója,
Oltalmazója!

S lesz, lesz hitünknek diadalma, teljes,
Atyánk az Isten, irgalmas, kegyelmes,
A szeretetnek fényes napja jó fel
Idvezítőnkkel!
Szállj hát magasra, szíveink reménye,
Vezess el minket Jézusunk elébe,
Elsirni könnyünk' édes örömünkben,
Szeretetünkben!

